

Sygn. akt II Ka 160/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 listopada 2019 r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Robert Rafał Kwieciński

Sędziowie: Agata Wilczewska

Anna Klimas

Protokolant: st. sekr. sąd. Irena Bąk

przy udziale K. D. prokuratora Prokuratury Okręgowej w O. W.

po rozpoznaniu w dniu 8 listopada 2019 roku

sprawy **Ł. K.**

oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. i innych

i **K. P.**

oskarżonego z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców obu oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Koninie

z dnia 18 lutego 2019 r. sygn. akt II K 664/16

1. Zmienia zaskarżony wyrok co do oskarżonego Ł. K. w ten sposób, że:

- przyjmuje, iż czyn opisany w punkcie II zaskarżonego wyroku wyczerpuje znamiona wypadku mniejszej wagi z art. 59 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 59 ust. 3 pow. ustawy wymierza mu karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 40 (czterdziestu) złotych,

- na podstawie art. 85 k.k. i art. 86§1 k.k. łączy kary pozbawienia wolności orzeczone w punktach I i III zaskarżonego wyroku i wymierza oskarżonemu Ł. K. karę łączną 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

- na podstawie art. 85 k.k. i art. 86§1 i 2 k.k. łączy kary grzywny orzeczone w punktach I i III zaskarżonego wyroku oraz wyżej w niniejszym wyroku i wymierza oskarżonemu Ł. K. karę łączną 170 (stu siedemdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 40 (czterdziestu) złotych.

2. Zmienia zaskarżony wyrok co do oskarżonego K. P. w ten sposób, że:

- przyjmuje, iż czyn opisany w punkcie VI zaskarżonego wyroku wyczerpuje znamiona wypadku mniejszej wagi z art. 59 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 59 ust. 3 pow. ustawy wymierza mu karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydziestu) złotych.

3. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części.

4. Zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwotach po 10 złotych oraz opłaty w wysokości 1660 złotych od oskarżonego Ł. K. za postępowanie odwoławcze i 300 złotych od oskarżonego K. P. za obie instancje.

Anna Klimas Robert Rafał Kwieciński Agata Wilczewska

Sygn. akt II Ka 160/19

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 lutego 2019r. Sąd Rejonowy w Koninie w sprawie o sygn. akt II K 664/16 uznał oskarżonego Ł. K. za winnego tego, że :

- w nieustalonych dniach w latach 2000-2002 w K., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz uczyniwszy sobie z tego stałe źródło dochodu uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających celem wprowadzenia do obrotu poprzez sprzedaż innym osobom zbył T. Ł. (1) ps. (...) łącznie co najmniej 100 gram marihuany za nie mniej niż 1000 zł, tj. przestępstwa z art. art. 43 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. i za to na podstawie art. 43 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4§1 k.k. w zw. z art. 33§1-3 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w ilości 150 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 40 złotych (punkt I wyroku),

- w nieustalonym dniu w 2000 r. w K. wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił A. K. (2) substancji psychotropowej w postaci 2 kostek LSD o wadze nie mniejszej niż 4 gramy, tj. przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 59 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności (punkt II wyroku),

- w nieustalonych dniach na przełomie wiosny i lata 2011 r. w K., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz uczyniwszy sobie z tego stałe źródło dochodu uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających celem wprowadzenia do obrotu poprzez sprzedaż innym osobom nabył od T. Ł. (1) ps. (...) łącznie co najmniej 50 gram amfetaminy, tj. przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 9 grudnia 2011 r. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.4§1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 9 grudnia 2011 r. w zw. z art. 33§1-3 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art.64§2 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w ilości 80 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 40 złotych (punkt III wyroku);

w punkcie IV przedmiotowego wyroku na podstawie art. 85 k.k. i art. 86§1 i 3 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 r. połączył orzeczone wobec ww. oskarżonego kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzeczone wobec niego w punktach I i III kary grzywny i wymierzył karę łączną grzywny 170 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 40 złotych;

w punkcie V na podstawie art. 65§1 k.k. w zw. z art.64§2 k.k. w zw. z art.69§1-3 k.k. w zw. z art. 70 § 2 k.k. i art. 73§2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 r. zawieszono warunkowo wykonanie wobec oskarżonego Ł. K. orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby lat 5, oddając oskarżonego w tym okresie pod dozór kuratora sądowego;

ponadto w punkcie XII wyroku na podstawie art. 45§1 k.k. orzeczono wobec ww. oskarżonego przepadek korzyści majątkowej na rzecz Skarbu Państwa w kwocie 1.000 złotych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego Ł. K., zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

1. Rażąco naruszenie przepisów prawa procesowego, jakie miały wpływ na treść zaskarżonego wyroku, to jest:

a. art. 374 § 1 k.p.k. w zw. z art. 390 § 1 k.p.k. i w zw. z art. 117 § 2 k.p.k. poprzez uniemożliwienie oskarżonemu Ł. K. uczestnictwa na rozprawie w dniach 28 listopada 2018 roku oraz 9 lutego 2019 roku na skutek braku zawiadomienia o tychże terminach i zapoznanie się z głosem oskarżyciela celem wypowiedzenia się do jego twierdzeń w swoim przemówieniu końcowym, tym bardziej, że z przyczyn osobistych niżej podpisany obrońca nie mógł osobiście uczestniczyć w w/w rozprawach,

b. art. 404 § 2 k.p.k. poprzez nie przeprowadzenie rozprawy od początku w dniach 14 marca 2018 roku, 19 czerwca 2018 roku, 28 listopada 2018 roku oraz 6 lutego 2019 roku i to mimo faktu, że ostatnie czynności stricte merytoryczne – przesłuchanie świadków Ł. i K. odbyło się w dniu 10 marca 2017 roku – a zatem ponad 1 rok lub nawet 2 lata wcześniej, co powoduje uchybienie zasadzie ciągłości rozprawy i koncentracji materiału dowodowego,

c. art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 7 k.p.k. i art. 424 k.p.k. poprzez nie dążenie do wykrycia prawdy materialnej a poprzestanie na jednostronnej ocenie materiału dowodowego, czego materialnym dowodem było uzasadnienie zaskarżonego wyroku, co polegało m.in. na:

- przyjęciu za stanowcze i konsekwentne pomówienia ze strony T. Ł. (1) i A. K. (2), a tym samym odmówieniu wiarygodności Ł. K., która „nie wytrzyma krytyki” w zetknięciu z w/w dowodami (s. 3 i 4 uzasadnienia), mimo iż na stronach tych Sąd nie przedstawił żadnej merytorycznej i miarodajnej analizy zeznań w/w świadków poprzestając na pewnego rodzaju „pustosłowia”, co powoduje, że nie można skontrolować instancyjnie toku rozumowania Sądu a quo,
- pominięciu przy ocenie wskazanych powyżej źródeł dowodowych, iż to oskarżony Ł. K. jest osobą niekaraną o nieposzlakowanej opinii od urodzenia, zaś pomawiający są zdemoralizowanymi kryminalistami, którzy z popełnienia przestępstw uczynili sobie sposób na życie, czego materialnym dowodem jest fakt, że po pójściu na współpracę popełnili poważne przestępstwa kryminalne (zabójstwo – T. Ł. i utrudniania postępowania karnego – A. K.);

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku a sprowadzający się do mylnego uznania, iż oskarżony Ł. K. dopuścił się zarzucanych mu w akcie oskarżenia czynów, podczas gdy prawidłowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego, biorąc pod uwagę zakres „przekazanych” supozycji przez T. Ł. (1) i A. K. (2) a także fakt skonfrontowania normalnego, nigdy nie karanego obywatela, jakim jest Ł. K. z wchodzącymi notorycznie w konflikt z prawem pomawiającymi, w tym także w okresie „po pójściu” na współpracę z Organami Ścigania i to za najpoważniejsze przestępstwa, winna prowadzić do całkowicie odmiennych wniosków.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego Ł. K. od wszystkich stawianych mu zarzutów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Koninie.

Ponadto w uzasadnieniu cyt. środka odwoławczego obrońca podniósł, iż w zaskarżonym wyroku w zakresie zarzutu nr 2 błędnie przypisano oskarżonemu kwalifikację prawną art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii podczas,

gdy w rzeczywistości zarzut ten winien dotyczyć art. 59 ust. 2 cyt. ustawy – tj. wypadek mniejszej wagi, co już li tylko z tego powodu winno stanowić impuls do wymierzenia całkowicie odmiennej kary jednostkowej i kary łącznej.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego Ł. K. okazała się w znacznej części bezzasadna, trafny jest jedynie wyżej wskazany zarzut zawarty w uzasadnieniu środka odwoławczego dotyczący czynu przypisanego w punkcie II zaskarżonego wyroku.

Przed przystąpieniem do analizy zarzutów zawartych w apelacji sąd okręgowy pragnie zauważyć, iż orzeczenie wydane w przedmiotowej sprawie jest oparte na całokształcie materiału dowodowego zebranego w sprawie, który został poddany wnikliwej analizie bez przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów.

Analiza dowodów przeprowadzonych przez sąd rejonowy znajduje pełne odzwierciedlenie we wnioskach zawartych w uzasadnieniu wyroku, które czyni zadość wymogom art. 424 § 1 i 2 k.p.k., co pozwala w pełni na przeprowadzenie kontroli instancyjnej.

Zauważyć należy, iż podnoszony przez obrońcę oskarżonego zarzut błędu w ustaleniach faktycznych – „błąd dowolności”, zgodnie z dotychczasowym orzecznictwem jest tylko wtedy słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada logice prawidłowego rozumowania.

Błąd taki może być wynikiem nieznaności określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7 k.p.k.), np. błąd logiczny w rozumowaniu, zlekceważenie niektórych dowodów, danie wiary dowodom nieprzekonującym, bezpodstawne pominięcie określonych twierdzeń dowodowych, oparcie się na faktach w istocie nieudowodnionych itd.

Przeprowadzając kontrolę instancyjną przedmiotowej sprawy należało stwierdzić, że sąd rejonowy w sposób rzetelny i kompetentny rozważył zebrany materiał dowodowy, a stanowisko swoje przekonująco i wystarczająco uzasadnił. Co do zasady - ustalenia faktyczne dokonane przez sąd I instancji mieszczą się w ramach swobodnej oceny dowodów i pozostają pod ochroną art. 7 k.p.k.

Wbrew temu, co podnosi apelujący, zdaniem sądu odwoławczego, sąd I instancji przeprowadził prawidłową analizę zebranego materiału dowodowego oraz jasno i konkretnie wskazał podstawy dowodowe dokonanych ustaleń faktycznych, a także wskazał w sposób przekonujący, dlaczego i w jakim zakresie dał wiarę poszczególnym dowodom, a dlaczego odmówił wiary innym. Co więcej, jest to ocena wszechstronna i zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego.

Przystępując do analizy zarzutów zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego należy stwierdzić, iż wbrew jej twierdzeniom Sąd I instancji nie dopuścił się naruszenia art. 374 § 1 k.p.k. w zw. z art. 390 § 1 k.p.k. w zw. z art. 117 § 2 k.p.k. poprzez uniemożliwienie oskarżonemu Ł. K. uczestnictwa na rozprawie w dniu 28 listopada 2018r. oraz w dniu 6 lutego 2019r. Jak wynika jednak z analizy akt sprawy, oskarżony Ł. K. został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy wyznaczonej na dzień 28 listopada 2018 r. w drodze dwukrotnego awizowania, przy czym zawiadomienie to awizowano na prawidłowy adres (VIDE: k. 206 akt). Zgodnie z przepisem art. 133§1 i 2 k.p.k. w razie dokonania tych czynności pismo uznaje się za doręczone. Analogiczna sytuacja miała miejsce w zakresie zawiadomienia oskarżonego Ł. K. o terminie rozprawy wyznaczonym na dzień 06 lutego 2019r. (VIDE: k. 214 akt). Zarzut podniesiony w punkcie 2a apelacji okazał się więc oczywiście bezzasadny.

Podobnie wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego Ł. K. Sąd I instancji nie dopuścił się naruszenia art. 404 § 2 k.p.k. Co prawda przyznać należy rację skarżącemu obrońcy, iż podczas rozprawy głównej w dniu 10 marca 2017 r. dokonano przesłuchania dwóch głównych świadków, tj. T. Ł. (1) i A. K. (2), podczas następnych terminów nie przeprowadzono czynności dowodowych, ponieważ nie stawał się świadek albo nie zostały nadesłane akta, o które zwracał się sąd meriti do innych sądów. Przy czym nie można zarzucić bezczynności sądowi rejonowemu, ponieważ kolejne terminy

były wyznaczane regularnie w dniach: 16 maja 2017 r., 5 lipca 2017 r., 13 września 2017 r., 10 października 2017 r., 14 marca 2018 r., 10 maja 2018 r., 19 czerwca 2018 r., 28 listopada 2018 r. i 6 lutego 2019 r. (k. 149, 155, 163, 180, 188, 194, 212 i 321). Ponadto dwukrotnie terminy rozprawy były odwoływane na wniosek obrońcy oskarżonego Ł. K., w tym również termin wyznaczony na dzień 13 września 2017 r., to jest w okresie opisanym w zarzucie 1b apelacji (k. 91, 92, 156 i 157). Co najważniejsze nie można uznać, iż długi okres odroczenia rozprawy miał negatywny wpływ na rozpoznanie przedmiotowej sprawy przez sąd.

Przy ocenie czy doszło do naruszenia zasady wyjątkowości przewidzianej w art. 404 § 2 k.p.k., decydować winien nie tylko czasookres pomiędzy kolejnymi terminami rozpraw, ale przede wszystkim okoliczności związane z konkretną sprawą, a więc przyczyny odraczania rozpraw i zakres materiału dowodowego (por. postanowienie SN z dnia 16 listopada 2015 r., sygn. akt II KK 322/15).

W niniejszej sprawie – na co już wyżej wskazano – nie można sądowi I instancji zarzucić bezczynności w prowadzeniu postępowania. Nadto należy podkreślić, iż materiał dowodowy nie był obszerny, akta zawierają jedynie 2 tony, a i stan faktyczny nie należał do nad wyraz skomplikowanego, w związku z czym nie sprawiało problemu sądowi orzekającemu w sprawie zapamiętanie treści dowodów, które były przeprowadzone w dniu 10 marca 2017 r. (zob. uzasadnienie ww. orzeczenia SN i powołane tam judykaty). Zatem, w oparciu o powyższe rozważania sąd okręgowy stanął na stanowisku, iż w przedmiotowej sprawie nie doszło do zerwania ciągłości rozprawy głównej i to w sposób, który mógł mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia.

W dalszej kolejności stwierdzić należy, iż sąd I instancji dokonał prawidłowej analizy zeznań głównych świadków w przedmiotowej sprawie, tj. T. Ł. (1) i A. K. (2). W ich zeznaniach nie można bowiem upatrywać się niespójności i braku logiki, nawet przy uwzględnieniu teorii wysnuwanych przez skarżącego, co do kryminalnej przeszłości tychże świadków. W polskim procesie karnym nie obowiązuje przecież zasada, która nakazywałaby eliminować pewnych świadków z powodu ich trybu życia, kryminalnej przeszłości lub negatywnej opinii środowiskowej. Apelacja obrońcy w tym zakresie ma charakter polemiczny z ustaleniami sądu I instancji, przy czym skarżący nie podnosi w zasadzie żadnych zarzutów dotyczących treści zeznań ww. świadków, wskazuje jedynie na ich kryminalną przeszłość oraz popełnienie przestępstwa już po podjęciu współpracy z organami ścigania.

Zatem sąd odwoławczy nie znalazł żadnych okoliczności, które nakazywałyby odrzucić ustalenia sądu I instancji i dokonaną przez ten organ ocenę dowodów. Odnośnie substancji LSD, co do której wywody znajdują się na stronie 8 apelacji, sąd odwoławczy, w oparciu właśnie o dostępne publikacje, w tym znajdujące zamieszczone na portalach internetowych, zauważa, iż najpopularniejszą formą dystrybucji LSD są kartoniki nasączone roztworem tej substancji, a produkowane są w arkuszach z tektury o grubości około 0,5 mm, które nasącza się roztworem LSD, ale również narkotyk ten bywa rozprowadzany w formie małych tabletek, plasterków żelatynowych, a także kapsułek, czy dawniej najczęściej kostek cukru nasączonych roztworem. Nie można więc podzielić wywodów skrzącego, że substancja tą nasącza się tylko kartki papieru, zapewne autor apelacji mianem „kartek papieru” określił ww. kartoniki, a świadek K. te same kartoniki nazwał „kostkami”.

Jako jedynie zasadny okazał się zarzut i wniosek obrońcy oskarżonego o zmianę w zakresie czynu 2 zarzucanego oskarżonemu Ł. K., czyli przyjęcia w zakresie tego czynu wypadku mniejszej wagi z art. 59 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Przy ocenie, czy zachodzi wypadek mniejszej wagi w danej sprawie, należy brać pod uwagę przedmiotowo-podmiotowe znamiona czynu, kładąc akcent na te elementy, które są charakterystyczne dla danego rodzaju przestępstw. Wśród charakterystycznych dla przestępstw naruszających przepisy ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii znamion ocennych, różnicujących podstawy odpowiedzialności między typem podstawowym a uprzywilejowanym wypadkiem mniejszej wagi, jest kryterium ilościowe oraz kryterium jakościowe, a więc rodzaj wprowadzonego do obrotu środka narkotycznego (wyrok SA we Wrocławiu z 28.12.2005 r., II AKa 341/05, LEX nr 171989).

Mając na uwadze fakt, iż w punkcie II zaskarżonego wyroku przypisano oskarżonemu Ł. K. udzielenie substancji psychotropowej w postaci 2 kostek LSD o wadze nie mniejszej niż 4 gramy, należy przyjąć, iż w tym zakresie czyn ten

wyczerpuje znamiona wypadku mniejszej wagi. Narkotyk ten stanowił bowiem – uwzględniając ww. publikacje dot. LSD – tzw. dwie „działki”, którymi mogły odurzyć się jednorazowo zaledwie dwie osoby, przeznaczony był na władny użytek świadka K.. Przy czym nie ustalono nawet wartości tego narkotyku.

W związku z powyższym Sąd okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że przyjął, iż czyn opisany w punkcie II zaskarżonego wyroku wyczerpuje znamiona wypadku mniejszej wagi z art. 59 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Ta zmiana z kolei obligowała Sąd do zmiany również w zakresie orzeczonej za ten czyn kary wobec oskarżonego Ł. K.. Sąd Odwoławczy stanął na stanowisku, iż kara grzywny w ilości 100 stawek dziennych po 40 zł jedna stawka będzie karą sprawiedliwą i adekwatną dla zarzucanego czynu.

W dalszej kolejności – z uwagi na wymierzenie za II czyn zarzucany oskarżonemu kary grzywny w miejsce kary pozbawienia wolności – ingerencji sądu odwoławczego wymagało również zaskarżone orzeczenie w zakresie wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności oraz kary łącznej grzywny.

W oparciu o powyższe, sąd okręgowy zmienił zaskarżony wyrok również w ten sposób, że na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności orzeczone w punktach I i III zaskarżonego wyroku i wymierzył oskarżonemu karę łączną (kierując się zasadą mieszaną – asperacji zbliżoną jednak do absorpcji) - 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył kary grzywny orzeczone w I i III zaskarżonego wyroku oraz karę grzywny orzeczoną wyrokiem sądu odwoławczego i wymierzył karę łączną 170 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 40 zł.

Za orzeczeniem kar łącznych w tm kształcie przemawiało podobieństwo przedmiotowe przypisanych oskarżonemu Ł. K. czynów oraz jego wcześniejsza niekaralność, którą trafnie uwzględnił sąd meriti dokonując warunkowego zawieszenia wykonania kary łącznej pozbawienia wolności – to orzeczenie zostało bez zmian utrzymane w mocy.

Z opisanych wyżej powodów na podstawie art. 437 § 1 i § 2 k.p.k. sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w powołanym zakresie, utrzymując to orzeczenie w mocy w pozostałej części.

Orzeczenie o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze zawarte w punkcie 4 wyroku sądu odwoławczego znajdują uzasadnienie w przepisach art. 627 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. i art. 636§1 k.p.k., a także art. 2 ust. 1 pkt. 4, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych.

Anna Klimas Robert Rafał Kwieciński Agata Wilczewska